

Dk. David deSilva , Ulimwengu wa Kitamaduni wa Agano Jipya, Kipindi cha 4, Kusoma Waebrania, Kuzingatia Ufadhili na Usawa.

© 2024 David deSilva na Ted Hildebrandt

Huyu ni Dk. David DeSilva katika mafundisho yake juu ya Ulimwengu wa Kitamaduni wa Agano Jipya. Hiki ni kipindi cha nne, Kusoma Waebrania, Kukubaliana na Ulezi na Usawa.

Katika mhadhara huu, tutachunguza kwa makini barua kwa Waebrania, tukitumia yale tuliyojifunza katika mhadhara uliotangulia kuhusu asili ya kitamaduni ya upendeleo, urafiki na ukarimu.

Uangalifu wa kushangaza unalipwa kwa mada hizi katika ile inayoitwa barua kwa Waebrania. Mungu anaonyeshwa kote katika suala la kuwa mlinzi wa jumuiya ya Kikristo kama, bila shaka, ulimwengu kwa upana zaidi. Lugha ya neema haionekani tu kufunga herufi hii.

Tunafahamu, neema na iwe nanyi nyote, tukiwa njia inayojulikana ambayo Paulo na washiriki wengine wa timu ya Paulo, kama mwandishi wa Waebrania, hufunga mawasiliano yao. Badala yake, neema ya Mungu na neema ya Mungu ni mada katika kile kinachojulikana barua. Ninasema zinazoitwa barua kwa sababu zinafanana sana na mahubiri kuliko barua.

Fikiria jinsi inavyoanza, si hivi-na-hivyo kwa neema na amani ya kusanyiko hili, bali na ufunguzi wa sauti unaostahili wahubiri wakuu zaidi wa urithi wa Kikristo. Na inafunga tu kama barua, lakini nyingi husikika kama mahubiri. Hata mwandishi anazungumza juu ya kile anachosema na kile wanachosikia, kinyume na kile anachoandika hadi mwisho.

Lakini kibali cha Mungu kinajitokeza katika barua yote. Inaonyeshwa katika mwili wa mwana na kifo. Katika Waebrania 2:9, tunasoma kwamba Kristo alionja kifo kwa ajili ya kila mtu kwa neema ya Mungu kama onyesho la nia ya Mungu ya kuwafaidi watu.

Mwandishi anazungumza juu ya kupata kwao msaada wa Mungu katika safari yao yote. Anaandika, basi, na tukikaribie kiti cha neema kwa ujasiri ili tupate rehema na kupata neema ya kutusaidia wakati wa mahitaji. Kiti cha enzi cha Mungu chenyewe kinachukuliwa kuwa chemchemi ya usaidizi.

Ni mahali ambapo tunapohitaji kitu cha kudumu katika safari yetu, tunajua pazuri pa kwenda, na tunajua kwamba tutapata usaidizi tunaohitaji. Mungu amewapa wanafunzi hawa karama nyingi. Katika 6:4-5, tunasoma kwamba wamefurahia

karama za kutiwa nuru mara moja, wakiisha kuionja kipawa cha mbinguni, wakipokea sehemu ya Roho Mtakatifu, wakionja wema wa neno la Mungu, na nguvu za nyakati zijazo.

Na Mwenyezi Mungu bado ana zaidi ya kuwapa Waumini. Mwandishi anawahimiza wahakikishe kwamba hakuna mtu anayeshindwa kupata zawadi ya Mungu, neema ya Mungu. Katika Waebrania kote, mwandishi anaweka mbele ya wasikilizaji zile fadhila ambazo Mungu bado anazo kwa ajili yao katika siku zijazo.

Ahadi ya kuingia katika mahali pa pumziko la Mungu katika 4:1, ahadi ya nchi ya mbinguni katika 11:16, ahadi ya mji wa kudumu katika 13:14, ahadi ya ufalme usiotikisika katika 12:28, ahadi ya kuingia mbinguni kwenyewe katika 9:24, ulimwengu wa kimungu ambao uko nje ya dunia inayoonekana ambayo Yesu tayari ameshaingia kwenye ulimwengu wa mbinguni. ya wanafunzi. Na mahali hapo, wangepurahia ahadi ya mali bora na ya kudumu waliyowekewa katika ufalme wa kudumu, kulingana na Waebrania 10:34. Sio tu kwamba Mungu anaonyeshwa kama mfadhili au mlinzi wa kibinafsi katika Waebrania yote, bali pia Yesu. Ijapokuwa kazi ya Yesu pia ilikuwa wonyesho wa upendeleo wa Mungu, kwa kweli, ni Mwana aliyetoa uhai wake ili kuwakomboa na kuwarejesha tena wanafunzi.

Kwa hiyo, tunasoma katika Waebrania 2:9 kwamba Yesu alivikwa taji ya utukufu na heshima kwa sababu ya mateso ya kifo ili kwa neema ya Mungu apate kuonja kifo kwa ajili ya kila mtu. Na kisha, kwa upande mwingine, wakati wa mwisho wa mahubiri, Yesu pia aliteseka nje ya lango ili kuwatakasa watu kwa damu yake mwenyewe. Tangu mwanzo hadi mwisho, mwandishi anakumbuka gharama ya upendeleo wa Yesu kwa wasikilizaji.

Mwana pia anatafuta kuwasaidia wanafunzi. Anaonyeshwa kama mtu anayesaidia wanafunzi katika Waebrania 2:16-18. Mwana anasaidia si malaika, lakini anasaidia wazao wa Abrahamu. Kwa hiyo, ilimbidi afanywe kama ndugu zake katika kila jambo ili awe kuhani mkuu mwenye rehema na mwaminifu katika utumishi wa Mungu ili kufanya upatanisho kwa ajili ya dhambi za watu.

Kwa sababu yeye mwenyewe aliteseka alipojaribiwa, aweza kuwasaidia wale wanaojaribiwa. Mara tu kabla ya hayo, tunasoma kwamba Mwana ametoa zawadi ya uhuru kutoka kwa hofu ya kifo na utumwa unaotokana na hofu hii. Kwa hiyo, kwa kuwa watoto wameshiriki damu na mwili, yeye naye vivyo hivyo alishiriki yayo hayo, ili kwa njia ya mauti amharibu yeye aliyekuwa na nguvu za mauti, yaani, Ibilisi, na kuwakomboa wote ambao kwa hofu ya mauti walikuwa chini ya utumwa wa maisha yote.

Kwa njia hizi nyingi, mwandishi anamwonyesha Yesu kama mfadhili ambaye amejitolea zaidi na kupata karama kuu, alitoa zawadi kubwa kwa wasikilizaji. Lakini, upatanishi wa Yesu ndio unaovutia zaidi usikivu wa mwandishi wa Waebrania .

Anaonyeshwa, kwa sehemu kubwa, kama kuhani mkuu mwenye huruma, mkuu ambaye bila kushindwa hupata msaada wa wakati ufaao kutoka kwa Mungu Baba kwa waamini.

Kwa mfano, katika 4:14-16, tunasoma, Tangu wakati huo tunaye kuhani mkuu aliyepita katika mbingu, Yesu, Mwana wa Mungu. Na tuyashike sana maungamo yetu, kwa maana hatuna kuhani mkuu asiyeweza kuchukuana nasi katika mambo yetu ya udhaifu, bali yeye ambaye katika kila jambo alijaribiwa kama sisi, bila kufanya dhambi. Basi na tukikaribie kiti cha neema kwa ujasiri, ili tupate rehema na kupata neema ya kutusaidia wakati wa mahitaji.

Kwa hivyo, katika kifungu hiki, mwandishi anazungumza juu ya Yesu sio tu kama wakala. Kumbuka jinsi tulivyozungumza juu ya makuhani kama wajenzi wa madaraja, sio tu kama wakala kati ya Mungu na wanadamu, lakini kama mtu anayeelewa kweli, kwa upande mmoja, ni nini kuwa mwanadamu na aina za mapambano na changamoto ambazo mtu hukabili kama mwanadamu, na wakati huo huo, mtu anayejua nini kuwa Mwana asiye na dhambi wa Mungu, na ambaye kwa hivyo ni mahali pazuri zaidi kuliko mtu yeyote ambaye anapata upendeleo wa Mungu mbele za uso wa Mungu. niaba. Kwa hiyo mwandishi pia anadai kwamba Yesu anaweza kuwaokoa kabisa wale wanaomkaribia Mungu kupitia yeye kwa njia ya upatanishi wake na udalali kwa vile anaishi siku zote ili kuwaombea. Mwandishi atafakari kwa kirefu katika sura ya 7:1 hadi 10:25 jinsi Yesu anavyopatanisha wanadamu na Mungu, akitengeneza uhusiano uliovunjika na kuruhusu wanadamu kusimama mbele za Mungu kwa kutarajia upendeleo wa kimungu badala ya kutazamia hukumu na ghadhabu.

Ikiwa ungesoma sura hizo tena kwa mtazamo huo, ungeona ni kiasi gani cha Waebrania kinahusika na kufikiria juu ya kazi ya huyu mjenzi wa daraja, Yesu, huyu Pontifeksi, kuhani mkuu huyu mkuu. Mwandishi anatoa angalizo sawa kwa wajibu wa shukrani walio nao waamini kwa Yesu na kwa Baba Mungu, na umakini ambao mwandishi anatoa katika kuwasaidia waamini kupata motisha wanayohitaji kuitikia kwa Mungu kwa shukrani, kinyume na kujibu changamoto zinazowakabili kwa sasa. Kama tulivyoona katika hotuba yetu ya tatu, msomaji wetu wa kale angeelewa vyema mwito wa mwandishi wa jibu linalofaa.

Tunaweza kuangalia Waebrania 12:28 kwa mfano mmoja wa hii, ingawa kuna kadhaa. Tunaona kwamba mwandishi ataangalia ukweli wa kufaidika na Mungu kama msingi wa wito fulani wa kutenda. Kwa kuwa tunapokea ufalme usiotikisika, na tuonyeshe shukrani ambayo kwayo tutamtumikia Mungu kwa namna inayompendeza kwa heshima na hofu ya kimungu.

Kweli, Kigiriki kuna echomen kharen , hebu tuwe na neema, ni njia ambayo mtu anaweza kuitafsiri kwa maandishi, lakini katika muktadha huu, muktadha wa kuashiria ukweli kwamba tunapokea zawadi kubwa, khares lazima iwe na maana ya

upande wa kuonyesha upendeleo, ni kurudisha shukrani katika muktadha huu. Kwa kuwa tunapokea zawadi hii ya ajabu ya ufalme usiotikisika, hebu tuonyeshe shukrani. Na shukrani hiyo ndiyo njia ambayo kwayo tutamtolea Mungu huduma kwa njia inayompendeza.

Pia, katika 10:19 na ifuatayo, mwandishi anasema, kwa kuwa tunao ujasiri wa kuingia patakatifu kwa damu ya Yesu, kwa kuwa tuna pendeleo hili, fursa hii isiyo na kifani katika historia ya Mungu kushughulika na wanadamu, na tufanye kitu kwa kujibu, tusogee karibu, na tuchukue fursa ya zawadi ambayo tumepewa, na tuchukue fursa ya zawadi ambayo tumepewa, kwa sababu mtu ambaye ameahidiwa tushikilie kwa uthabiti. ni mwaminifu. Kwa hivyo, mwandishi anatoa wito kwa hati zinazotambulika za usawa tena. Tumepewa zawadi hii kubwa; ni dhambi kutojinufaisha, kushindwa kujikurubisha kwa Mungu, kwa mfano, kwa kupeperuka kwenye mbao kwa sababu tunaogopa majirani zetu, na tuishike kwa uthabiti kwa sababu ya thamani yake, tushike kwa uthabiti maungamo yetu, ushuhuda wetu kwa Mungu huyu na faida zake bila kuyumba.

Sasa, mwandishi anashughulikia walengwa ambao wanakabiliwa na changamoto ya kuendelea au kutoendelea katika uhusiano huu wa neema na Yesu na Mungu ambaye anamwakilisha. Hali ya mzungumzaji inaonekana kuwa sawa na hali inayokabili 1 Petro. Kwa hiyo, yote ambayo mwandishi ameyasema kuhusu tajriba ya hadhira ya kupewa karama na Mungu, kukirimiwa na Mungu, na kufurahia udalali wa mpatanishi kama Yesu alivyothibitika kuwa ni sehemu ya utungaji wake wa changamoto zinazowakabili watazamaji ili waweze kutoa majibu kwa uaminifu katikati ya changamoto hizi.

Tunajua mambo machache kuhusu wasikilizaji, si mengi, lakini mambo machache kutoka kwa mahubiri yenyewe. Tunajua kwamba waliongoka kutokana na kusikia injili ikitangazwa na kupata uthibitisho wa Mungu wa ujumbe wa injili katika udhihirisho wa Roho Mtakatifu. Tunaona kwamba katika sura ya 2, mstari wa 3 hadi 4, na kwa kweli, picha ambayo mwandishi anatupa hapo inafanana sana na picha ambayo Paulo anatupa ya utume wake katika Wagalatia 3:2 hadi 5, na 1 Wakorintho 2:1 hadi 5, ambayo ni aina nyingine ya uhusiano kati ya, au sababu nyingine ya kufikiri kwamba mahubiri haya kwa Waebrania waongofu yanatoka kwa mshiriki wa aina ile ile ya utume wa Paulo, na anaangalia uzoefu wa Paulo katika utume wake. alikuwa.

Tunajua kwamba walijumuika kwa uangalifu katika njia mpya ya kufikiri juu ya maisha yao ya zamani na uamuzi wao wa kuongoka, na sura ya eskatolojia ya hukumu ya Mungu kama mgogoro unaolingana na ubora wa kujiandaa na kuishi. Katika 6:1 hadi 2, tunapata aina ya katekismusu ya mada ambazo zilikuwa sehemu ya mafunzo yao ya msingi: toba kutoka kwa matendo mafu, imani kwa Mungu, hukumu ya milele, na kadhalika. Na pia tunajua kwamba wakati fulani huko nyuma, walipata kukataliwa na uadui wa majirani zao wasio Wakristo.

Na hapa, nitasoma kifungu kutoka sura ya 10, aya ya 32 hadi 34, ambapo mwandishi anakumbuka matukio haya ya zamani. Kumbuka siku za awali ambazo, baada ya kuelimishwa, ulistahimili shindano kali la mateso. Ulifichuliwa hadharani kwa lawama na mateso.

Nanyi pia mkawa washirika wa wale wanaotendewa hivyo. Kwa maana mliwaonea huruma wafungwa, mkakubali kwa furaha kunyakuliwa kwa mali zenu, mkijua kwamba mlikuwa na mali iliyo bora zaidi na ya kudumu. Tulipochunguza pamoja katika mihadhara ya kwanza na ya pili, kuwekwa hadharani kwa fedheha, aibu, ilikuwa mkakati mkuu wa kudhibiti jamii.

Wanachama wa jamii kubwa iliyozunguka mfuko huu wa Wakristo waliokua katikati yao walikuwa wakijaribu kusahihisha kile walichokiona kama maarifa potovu na tabia potovu katikati yao. Na, bila shaka, kuwazuia wengine wasivutiwe kujiunga na kundi hili potovu. Changamoto inayowasilishwa iliyoonyeshwa kote katika mahubiri inahusiana na kumtolea Mungu katika uso wa shinikizo la kijamii.

Katika 10:24 na 25, tunagundua kwamba baadhi ya wanajumuiya hii au jumuiya hizi tayari wameacha kukusanyika pamoja. Mwandishi anaamini kuwa kuna hatari ya kupeperuka kwa sababu ya shinikizo hizi za kijamii na kwa sababu ya gharama ya kuendelea kuishi sasa kama watu waliotengwa, wasiothaminiwa wa tamaduni hii, wakaazi wa jiji hili. Kwa sababu ya changamoto hizi, kuna hatari inayomkabili kila mtu katika jumuiya ya kupeperuka kutoka kwa ujumbe waliousikia wakati wa kuongoka kwao, wa kupuuza ujumbe ulionenwa na Yesu na kuthibitishwa na Mungu.

Haya yote yanapatikana katika maandiko mahususi ya maandiko, kwa mfano, katika 2:1 na 2:3 hadi 4. Kuna hatari ya kushindwa kumwamini Mungu aliye hai, kugeuka kutoka kwa Mungu aliye hai kwa njia ya kutoamini katika sura ya 3, mstari wa 12 hadi 13. Mwandishi anapendekeza kuna kushindwa kwa kushindwa kufikia mahali pa ahadi ya pumziko katika mstari wa 1 wa hatari ile ile ya anguko. kizazi cha jangwani kilipungukiwa na nchi ya ahadi kwa sababu ya kushindwa kwa uaminifu katika 4:12. Tena, kuelekea mwisho wa mahubiri, mwandishi anazungumza juu ya hatari ya kuchoka au kukata tamaa au, tena, kushindwa kufikia karama ya Mungu katika 12:3 na 12:15. Penguin katika kifungu cha onyo kinachojulikana sana cha Waebrania, Waebrania 6:4 hadi 8, hatari ya kushindwa kumzalika Mungu matunda kwa kudumu na kuendelea kuwekeza katika mtu mwingine. Ikiwa ni kweli kwamba msisitizo unaorudiwa katika hati ya kale unatuonyesha ni nini hasa kiini cha tatizo linaloshughulikiwa, tunaona kwamba mkazo ulioenea wa Waebrania unaangukia kwenye swali la uvumilivu.

Je, wanafunzi hawa watahondwa na kujitolea kulegea, au wataendelea kusonga mbele katika mwelekeo uleule ambao walianzia walipojiunga kwa mara ya kwanza na harakati ya Kikristo wakiwa na ujasiri uleule wa kujiamini ambao walionyesha hapo

awali majirani zao walipowakataa kwa njia kali sana ambazo wanaonekana kuwa wamepitia? Kadiri watu fulani katika makanisa haya au katika kutaniko hili hususa walivyozidi kufahamu zaidi bei kuliko tuzo, walianza kujitenga na ushirika wa wazi na jumuiya ya Kikristo. Hayo yanaakisiwa katika 10 :24, na 25. Kwa majirani wasio Wakristo, kujiondoa kwa namna hii kungeonekana kuwa jambo jema, kama hatua ya kuelekea kupona ambayo majirani zao wangekuwa nayo haraka kuthibitisha.

Kuna njia ya kutoka kwa aibu. Kuna njia ya kutoka kwa aibu katika hali hizi. Sasa, labda mwandishi hajui mwenyewe jinsi kule kulegalega kwa dhamira kunaenea sana au kwa kina kiasi gani, lakini anaona dalili za onyo katika shughuli za watu wachache sana, pamoja na ishara za kuonya katika ukosefu wa nguvu ambao jumuiya iliwafuata wachache au kujaribu kuwazuia wachache kutoka kwa kasoro na kurudi kwenye kifua cha jumuiya mwenyeji.

Kwa hiyo, mkakati wa mwandishi, mkakati wake wa kichungaji, ni kuwalenga wasikilizaji juu ya yale ambayo tayari wamepokea kutoka kwa Mungu, faida ambayo wamepata, na yale waliyo nayo katika Yesu ili kuamsha shukrani na kujitolea, kuendelea kujibu kwa shukrani, na kuamsha hofu ya kuonyesha kutokuwa na shukrani kwa mkarimu sana, lakini pia mwenye nguvu sana, mfadhili. Kwa hivyo, hebu tufikirie pamoja kuhusu Waebrania kwa ujumla kama wito wa mwitikio wa shukrani na kuonyesha shukrani ifaayo kwa upendeleo mkubwa. Mwandishi anatoa wito kwa wasikilizaji katika mahubiri haya yote kuendelea kuleta heshima kwa mlinzi wao kwa kutoa ushuhuda wa yale ambayo wamepokea kutoka kwa Mungu, yale wanayotumaini bado kupokea kutoka kwa Mungu, na kwa hiyo kutoa ushuhuda wa uhusiano wao na Mungu kupitia Yesu Kristo.

Katika 10:19 hadi 23, kwa mara nyingine tena, tunasoma, kwa kuwa tunao ujasiri wa kupaingia patakatifu kwa damu ya Yesu, na tushike sana ungamo la tumaini letu bila kuyumba-yumba kwa maana yeye aliyeahidi ni mwaminifu. Katika mstari unaofuata, anasema, msiache kukusanyika pamoja, kama ilivyo desturi ya wengine. Kwa hiyo, katika kifungu hiki, mwandishi anawaita wasikilizaji kuendelea kutoa ushahidi, na hivyo kuleta heshima kwa mlinzi wao wa kimungu kwa kujionyesha waziwazi kuwa na uhusiano na mlinzi huyo, na kutoaibika na uhusiano huo na mlinzi huyo wa kimungu kupitia Mwana, Yesu Kristo.

Kuna sababu ya kijamii ya kuwa na aibu juu ya uhusiano huo. Imewapotezea heshima mbele ya majirani zao. Imewagharimu hadhi yao katika jiji lao na katika jamii yao.

Lakini, mwandishi anasema zawadi za gharama kubwa zinafaa shukrani ya gharama kubwa na uaminifu wa gharama kubwa. Muda mfupi baadaye, atasema, akikumbuka siku za zamani, akikumbuka ujasiri uliokuwa nao wakati jamii iliyokuzunguka ilipokushukia, ikakuaibisha, ikakutukana, ikakutukana, hukujitoa. Na kiwango cha ujasiri kilikuwa hivi: hata kama wewe mwenyewe hukulengwa na majirani zako, ulitoka nje ya njia yako ili kuonyesha mshikamano na Wakristo waliolengwa.

Kwa hiyo, ulijenga bullseye kwenye mgongo wako mwenyewe. Ulikuwa na uhakika sana katika Yesu hivi kwamba marafiki zako Wakristo walipotiwa gerezani, labda kwa aina fulani ya mashtaka ya uwongo, mfumo wa kisheria ungeweza kuongozwa na chuki ya kikundi vizuri kabisa katika ulimwengu wa kale. Hamkujizuia ili msije mkachomwa moto. Uliwaendea, na ukachukua msaada wao, usaidizi, chakula, kampuni, na kutia moyo na hivyo kuchora shabaha pana mgongoni mwako pia.

Kwa hiyo, mwandishi anasema, usitupe ujasiri wako, kwa maana una thawabu kubwa. Ujasiri hapa, kwa Kigiriki, parousia, ni neno linalotambulika la kusema mawazo yako, kwa kushikilia na kutoa sauti kwa imani yako. Parousia ilikuwa fadhila katika demokrasia ya Ugiriki.

Ni kile ambacho watu huru walifanya katika demokrasia. Na ndivyo watu wajasiri walivyofanya mbele ya dhulma iliyojaribu kunyamazisha upinzani au maoni mbadala. Na kwa hivyo, mwandishi anasema, endelea kuonyesha aina hiyo ya parousia kupitia matendo yako, kupitia miunganisho yako na Wakristo wenzako, kupitia kukataa kwako kuogopa udhalimu wa wasio Wakristo wanaokuzunguka.

Na anaandika kuelekea mwisho wa mahubiri ya mwaka 1315, kwa njia ya Yesu Kristo, tuendelea kumtolea Mungu dhabihu ya sifa, yaani, tunda la midomo inayolikiri jina la Mungu. Hapa, anazungumza kuhusu aina moja ya jibu, aina moja ya marejesho ambayo mpokeaji wa neema za Mungu anaweza kumpa Mungu asiyehitaji chochote. Tunaweza angalau kuendelea kuwaambia watu kuhusu yale ambayo Mungu ametupa.

Tunaweza kuendelea kukiri wema wa Mungu huyu, hata kama ni gharama kubwa. Kwa hivyo wacha tuendeleo kufanya hivyo, mwandishi anasema. Taaluma hii ya shukrani na muunganisho inachukua sura ya kuendelea kukusanyika hadharani na kusanyiko la Kikristo, yaani, pamoja na duara la wateja wa Mungu katika Yesu Kristo.

Na tayari tumeitazama aya hiyo pamoja. Mwandishi anatoa wito wa kuendelea kuwa waaminifu kwa Yesu, ingawa uaminifu huo ni wa gharama kubwa. Tuliona kwamba Seneca alikuwa amezungumza kuhusu hili kama sehemu ya ethos ya usawa.

Nitaendelea kuwa mwaminifu kwa mlinzi wangu au mkweli kwa rafiki yangu, hata inaponileta katika maeneo ya aibu ya kijamii au kutengwa. Mwandishi wa Waebrania anaita jambo lile lile. Yesu aliteseka nje ya malango ili kuwatakaswa watu kwa damu yake mwenyewe.

Kwa hiyo, na tutoke nje ya kambi kwake, tukiwa tumebeba aibu aliyobeba. Je, ni sehemu gani ya urejesho huu wa shukrani ambao tuna deni la Mwana, ambaye sio tu alitoa maisha yake kwa ajili yetu, lakini alitoa maisha yake kwa njia ambayo pia

alitoa heshima yake yote mbele ya jamii? Tuna deni kwake kufanya vivyo hivyo, na tunamrudishia moja kwa moja. Huo ndio gharama ya uaminifu tunaodaiwa.

Kwa hivyo, ikiwa uaminifu wetu kwa Yesu unamaanisha kuwa sasa tuko nje ya kambi, tumefukuzwa kijamii nje ya mitandao yetu ya zamani na jiji letu, hiyo ni sehemu ya kumrudishia Yesu jinsi alivyotujalia. Hiyo sio bei ya juu sana kulipa. Ni nini sisi deni kwake.

Hii ni hati ya usawa ya moja kwa moja. Vile vile vinaweza kutumika katika kifungu kingine cha Waebrania, Waebrania 12, tatu hadi nne, ambapo mwandishi anaandika, mfikirie yeye, Yesu, ambaye alistahimili uadui kama huu kutoka kwa wenye dhambi dhidi yake mwenyewe, ili usichoke au kukata tamaa. Katika mapambano yako dhidi ya dhambi, bado hujapinga hata kumwaga damu yako.

Mantiki ya msingi inaweza kuwa kufikiria juu ya kile Yesu alivumilia kwa ajili yako. Hujaanza kwenda huko kwa ajili yake. Alisulubiwa kwa ajili yako.

Alifedheheshwa kabisa kwa ajili yako. Bado hujamwaga hata tone la damu kwa ajili yake. Kwa hivyo usifikirie hata kuachana naye.

Hiyo itakuwa aibu. Hiyo itakuwa ni kushindwa vibaya katika wajibu wako kwa mlinzi wako. Mwandishi pia anahimiza uaminifu unaoendelea kwa mfadhili anayeaminika.

Ikiwa Wakristo wangetenda kasoro sasa, ni kana kwamba wanasema yale ambayo Mungu ameahidi: Mungu hataokoa au hafai kushikilia. Ningependelea kuwa na urafiki wa majirani zangu wasio Wakristo. Mwandishi anawaita Waebrania kinyume chake, kuendelea kumtumaini Mungu ingawa inachukua muda kufikia faida zilizoahidiwa kwa siku zijazo.

Kwa hiyo, anaandika katika 3:12, jihadharini, akina ndugu na dada, usiwe ndani ya mmoja wenu moyo mbovu usio na imani ambao unajidhihirisha wenyewe kwa kugeuka kutoka kwa Mungu aliye hai. Kwa sababu hukufanya hivyo, hukuwa na uhakika katika uwezo wa Mungu wa kukufikisha kwenye mwisho mwema ulioahidiwa wa manufaa anayokupa. Na katika 6:12, anahimiza, msiwe wavivu, bali muwe waigaji wa wale ambao, kwa kuaminiwa kwa subira, hurithi ahadi za Mungu.

Katika mahubiri yote, maagizo hayo yanahusu kuendelea kutumaini, kuendelea kuonyesha amani, na kuwa na imani katika Mungu aliyeahidi kutokea. Kwa mfano, mnamo 1023, na tushikilie kwa uthabiti taaluma ya tumaini letu bila kuyumbayumba. Kwa nini? Kwani aliyeahidi ni wa kutegemewa.

Na baadaye kidogo katika sura ya 10, sisi si wa kundi la wale wanaorudi nyuma kwenye uharibifu, lakini sisi ni wa kundi la wale wanaotumaini kuhifadhi roho zetu. Hii inaongoza basi kwenye sura maarufu juu ya imani katika Waebrania, Waebrania

11, ambayo inazungumza yote kuhusu jinsi watu ambao wameamini ahadi ya Mungu wanavyotenda katika ulimwengu huu, na ambayo pia inatoa ushuhuda wa sifa na umaarufu wa milele, heshima, ambayo ilikuja kwa watu kama hao, sivyo?

Tunazungumza tu juu ya Ibrahimu na Musa na mashujaa wengine wa imani katika sura hiyo kwa sababu walimwamini Mungu na hawakuacha kumwamini Mungu ilipoonekana kwamba walipaswa kukumbatia hali ya chini kwa muda fulani, kama vile Abrahamu alivyokuwa mgeni alipokuwa nyumbani kabisa katika Uru wa Wakaldayo na alikuwa na maisha imara huko.

Au Musa aliyetoka katika kasri ya Firauni ili kushiriki katika kuwadhulumu watu wa Mwenyezi Mungu. Hata ule msembo maarufu, namaanisha, nilipokuwa mkubwa, mstari pekee kutoka kwa Waebrania, vizuri, mistari miwili kutoka kwa Waebrania niliyokariri, sivyo? Waebrania 11, 1, halafu huyu, Yesu Kristo ni yeye yule jana, leo, na hata milele, au hata milele. Hata kauli hiyo, aya hiyo maarufu, ni kauli inayohusu uaminifu na uaminifu.

Si kweli kuhusu umilele wa Mwana wa Mungu. Ni juu ya ukweli kwamba unaweza kutegemea Yesu kufanya kesho kile alichohidi jana. Dio Chrysostom, ambaye alikuwa mzungumzaji na mwanasiasa, na baada ya uhamisho wake, mwanafalsafa, ambaye alikufa pengine karibu 120 AD, ikiwa kumbukumbu inatumika, aliandika kwamba sababu ya sisi kuwa na shida ya kuamini watu ni kwamba hatujui kamwe ikiwa mtu atathibitisha kuwa kesho kama alivyokuwa leo.

Katika mazingira hayo, usemi huu kuhusu Yesu ni usemi wa kuweza kumtegemea Yesu. Tunajua yeye ni yule yule leo kama alivyokuwa jana, na atakuwa hivyo daima. Kile ambacho ameahidi, tabia yake ni nini, na kile atakachotufanyia na anachotamani kutufanyia hakitabadilika kamwe.

Huo ndio msingi ambao tunaweza kuendelea kuujenga. Kwa hiyo, mistari hii yote inahusu kuendelea kutumaini na, kwa hiyo, kubaki mwaminifu kwa mlinzi wa kimungu na wakala, mpatanishi, Yesu. Mwandishi pia anawahimiza wasikilizaji kuendelea kumtolea Mungu na Kristo huduma ambayo ni haki yao.

Tena, kama ilivyo kwa mteja duni kijamii na mlinzi mkuu kijamii, kisiasa, na kiuchumi, mteja kwa kweli hawezi kulipa fadhila kwa namna fulani, lakini mteja anaweza kufanya mambo kwa ajili ya mlinzi ambayo kamwe hayatalingana na zawadi iliyotolewa lakini yatalingana na roho ya kupendeleana ambayo inapaswa kuwepo, roho ya kujaribu kuendeleza maslahi ya mwingine ambayo yanapaswa kuwepo katika aina hii ya uhusiano. Na hivyo ndivyo ilivyo kwa Mungu. Wazee wote, wawe ni Wagiriki-Warumi, Wayahudi, au Wakristo, wanajua hatuwezi kamwe kumlipa Mungu au miungu kwa zawadi ambazo tumepewa nao.

Lakini hiyo haitukomboi kutoka kwa wajibu wa kuwapa heshima zote na ibada na huduma zote tuwezazo. Kwa hiyo, tukiisha tu kuita dhabihu ya sifa, ya kuendelea

kumtolea Mungu ushuhuda na hivyo kuongeza heshima ya Mungu katika ulimwengu usioamini, mara baada ya hayo, mwandishi asema, tuisahau kutenda mema na kushiriki kile tulicho nacho, kwa maana dhabihu za namna hizi humpendeza Mungu, kama vile Waebrania 13:16. Hatuwezi kumpa Mungu chochote kwa sababu hahitaji chochote, lakini Mungu anapenda tunapopeana kama mtu yeyote anavyohitaji. Na hivyo, tunaweza kutoa Mungu kama kurudisha kwa Mungu, kama aina ya kurudi kidogo kwa ukarimu wake, tunaweza kutoa kwa kila mmoja.

Tunaweza kutoa msaada. Tunaweza kutoa nyenzo kama dada au kaka yeyote anavyohitaji. Na Mungu anahesabu hiyo kama zawadi kwake, dhabihu ambayo itapendeza machoni pake.

Hapo awali katika Waebrania 6:10, mwandishi anasema, Mungu si dhalimu hata aisahau kazi yenu, na upendo mliouonyesha kwa jina lake katika kuwahudumia watakatifu, kama mnavyofanya bado. Hapa, mwandishi anaangazia ukweli kwamba kile Wakristo wanafanyiana kwa sababu wamepitia upendo wa Mungu, na kwa sababu upendo wa Mungu unawasukuma, au upendo wa Kristo unawasukuma, Mungu anajua kwamba aina hiyo ya usaidizi na usaidizi hutolewa kama zawadi kwa Mungu. Na yeye si Mungu dhalimu.

Wakristo wanapoendelea kuwekeza katika kila mmoja wao, hasa katika hali hii ngumu, kama tulivyoeleza, ambayo hadhira ya Waebrania inakabiliana nayo, Mungu atalihesabu hilo kama malipo ya shukrani na kwa hiyo ataendelea kuwapa kibali wateja ambao wamejionyesha kuwa waungwana, kujua jinsi ya kuthamini zawadi. Na kisha katika Waebrania 10:19-24, kwa kuwa tuna ujasiri, kwa kuwa tumepokea karama hii ya ujasiri wa kupaingia patakatifu kwa damu ya Yesu, kwenda mahali ambapo hakuna kuhani Mlawi ameweza kwenda hapo awali, na tufikiriane sisi kwa sisi kwa kumiminika kwa upendo na matendo mema. Unajua, tena, kupokea kwa zawadi kama hizo zisizo na kifani kutoka kwa Mungu kunapaswa kutusukuma kutumikia kama vile Mungu angetaka tumtumikie, ambayo, kama inavyotokea, haitumiki kwa faida ya moja kwa moja ya Mungu bali ni kutumikia kutoa kama vile Mungu angependa tutoe, ili kuwafaidi watoto wengine wa Mungu.

Kwa hivyo, endelea kujenga jumuiya ya Kikristo na kumtia nguvu kila dada au kaka ambaye jamii inaweza kuwa inamlenga kudumu katika uaminifu wake. Sasa, kuna upande mwingine kwa Waebrania. Kwa upande mmoja, anahimiza itikio la damu kamili, la shukrani kwa Mungu la kuheshimu, la kubaki mshikamanifu, na la kutumikia.

Kwa upande mwingine, ameweka fimbo chini vizuri sana, pia, akiwaonya Wakristo dhidi ya kutokuwa na shukrani. Na sehemu kubwa ya Waebrania, Waebrania 3:7-4:11, 6:4-8, 10:26-31, kwa kweli inatumia mada ya kutokuwa na shukrani na hatari ya kutokuwa na shukrani, ubaya wa kutokuwa na shukrani, kuhamasisha mwitikio wa shukrani, kama vile tumekuwa tukizungumza. Kwa hiyo, tukianza na Waebrania 3:7-

4.11 , mwandishi anawahimiza wasikilizaji waendeleo kuthamini zawadi walizopokea, kuendelea kuonyesha uaminifu-mshikamanifu, na kuendelea kutumaini na kusonga mbele kuelekea karama za Mungu.

Na anaangalia mfano wa watu walioshindwa kufanya jambo hilo. Bila shaka unafahamu kisa cha kizazi cha Kutoka, ambacho kwa niaba yao Mungu alituma tauni baada ya tauni juu ya Misri, hatimaye akawaletea ukombozi, na kupitia kwa Musa akawaongoza kutoka utumwani Misri katika njia ya kuelekea nchi ya ahadi ambayo Mungu alisema atawapa. Na Mungu alionyesha miujiza yenye kuvutia sana ya ukombozi njiani, kama vile kugawanya Bahari Nyekundu ili waweze kupita katika nchi kavu.

Na kama hilo halikuwa jambo zuri vya kutosha, kuwaangusha bahari wapinzani wao walipokuwa wakiwafuata, wakitoa mana na kware na maji katikati ya jangwa, na kutoa zawadi nyingi baada ya zawadi, kitendo cha msaada kwa wakati ufaao baada ya msaada wa wakati kwa kizazi hiki. Na nini kinatokea? Wanafika kwenye kizingiti cha nchi ya ahadi, na wanatuma watu fulani waingie, mwakilishi mmoja wa kila kabila, kuchunguza itakavyokuwa kuchukua nchi hii. Na ripoti ya ripoti nyingi za hawa maskauti, nadhani Wakanaani wangewaita wapelelezi, ingekuwa, hakuna jinsi tutakavyoichukua nchi hii.

Hapana, hapana. Hii ni miji iliyozungukwa na ukuta na askari waliofunzwa vizuri, wenye silaha nyingi. Hatuchukui ardhi hii.

Kwa hiyo, matokeo ya ripoti hii ni kwamba watu wanaamini kwamba Mungu aliwadanganya. Watu wanaacha kumwamini mfadhili wao wa kimungu. Kimsingi wanasema hatutaki kwenda mbele kuelekea kile ambacho Mungu aliahidi atatupa kwa sababu ni wazi gharama ni kubwa mno.

Na inaonekana hakuna hakikisho kwamba ataweza kuja kwa ajili yetu. Kwa hiyo, tutamchagua kiongozi mpya na kurudi Misri. Na angalau huko tulijua ambapo mlo wetu uliofuata ulikuwa unatoka.

Vema, jibu la Mungu kwa hili katika Hesabu 14 linaonyesha wazi itikio la mfadhili aliyekasirishwa. Mungu anajua katika Hesabu 14 ni mara ngapi aliwaonyesha watu hawa angeweza kuwakomboa na ni ishara ngapi za nia yake njema, kibali chake kwao, ametoa. Na sasa anachokozwa kwa sababu wameamua hawezi kuaminiwa.

Na kwa hivyo, hawataenda, sio tu kwamba hawatamwamini, hawatamtii. Hawataenda dhidi ya Wakanaani. Watachukua mbinu tofauti kabisa ili kulinda maisha yao ya baadaye.

Kwa hiyo, jibu la Mungu ni jibu la hasira, hasira ya mfadhili aliyekasirishwa. Na matokeo yake ni kutengwa kwa kizazi hicho chote, isipokuwa Kalebu na Yoshua,

wapelelezi wawili tu kusema, njooni, Mungu yuko upande wetu, tunaweza kumchukua. Kutengwa kwa kizazi hicho kizima kutoka kwa neema iliyoahidiwa.

Hawataingia katika pumziko langu kama nilivyoapa katika ghadhabu yangu. Kisha mwandishi hufanya uhusiano wa wazi na walengwa wake. Hatutaki kuwa kama wao.

Sisi, pia, tumepata neema za ajabu za Mungu. Tumepitia karama za Roho Mtakatifu. Tumeona nguvu za Mungu zikifanya kazi katikati yetu.

Na tumesikia neno jema la Mungu linasema, Ninawaleta ninyi kwa njia ya Yesu mpaka nchi ya ahadi, nchi ya urithi wa milele, mji wa kukaa. Hatutaki kuwa kama kizazi cha Kutoka na, kwenye kizingiti kabisa cha kuingia katika ahadi hiyo, tunasafiri kwa kumwambia mfadhili wetu kwamba hatuamini wewe. Tunadhani upinzani ni mgumu sana.

Na hivyo, sisi ni kwenda kutoa up. Vivyo hivyo, mwandishi anarejea mada hii ya, tafadhali usionyeshe kutokuwa na shukrani kwa mfadhili mkuu angalau mara nyingine mbili katika barua hii. Katika Waebrania 10:26 hadi 31, twasoma kwamba ikiwa tunatenda dhambi kimakusudi baada ya kupokea ujuzi wa ile kweli, hakuna dhabihu ya dhambi inayobaki, bali taraja tu la kutisha la hukumu na moto ambao una hamu ya kuteketeza kinyume chake.

Yeyote anayeivunja Sheria ya Mose hufa pasipo huruma kwa ushahidi wa mashahidi wawili au watatu. Je, unafikiri kwamba mtu huyo anayemkanyaga Mwana wa Mungu atastahili adhabu kubwa zaidi, anayeichukulia damu ambayo ametakaswa nayo kuwa ya kawaida, na anayemtukana roho wa neema? Katika kifungu hiki, tunaona mambo machache. Ninamaanisha, kwanza, kutenda dhambi kimakusudi hapa si katika muktadha wa mahubiri, dhambi yoyote ya zamani tu tunaweza kuitenda kimakusudi.

Ana dhambi ambayo ni dhambi maalum sana akilini mwake. Amezungumza tu juu ya aya mbili mapema. Wale watu ambao wameanza kuacha kukusanyika kwenu pamoja.

Wale watu ambao, kwa sababu ya jirani zao kukosa uthibitisho, hebu tuseme vizuri zaidi, kwa sababu ya aibu ambayo majirani zao wamewarundikia, wameamua kwamba kukubalika na urafiki wa dunia ni wa thamani zaidi kuliko kukubalika na urafiki na ahadi za Mungu. Hii ni dhambi ya makusudi, mwandishi anasema. Sio tu unafanya uamuzi wa busara.

Unamwambia Mungu, zawadi zako na ahadi zako hazina thamani ya kutunza. sisongi mbele. Siendelei kushinikiza kupinga upinzani ninaohitaji kutoka kwa watu ambao hawakujui.

Sio tu kukata tamaa, pia, kulingana na mwandishi. Ni kumkanyaga mwana wa Mungu. Ni kuchukulia damu ya Yesu, iliyomtakasa Mkristo, kuwa asiyefaa kitu, kama damu nyingi tu ya mtu wa kawaida.

Ni matusi ya kurudi kwa roho ya kimungu ambayo ilitoa kibali. Na kwa hivyo, kwa kutumia picha hizi, mwandishi hutengeneza kile kinachoweza kuonekana kama uamuzi wa busara. Hatuendani vizuri kama Wakristo katika jiji hili tena, na labda tulifanya makosa.

Anarekebisha hilo kulingana na uzoefu wa Mkristo mwenyewe wa upendeleo wa kimungu. Ukimgeukia sasa, unasema nini hasa? Unasema Yesu hastahili heshima ya kuvumilia magumu kwa ajili yake. Unasema damu yake iliyomwagika kwa ajili yangu haifai kumwaga damu yoyote kwa ajili yake au chini yake.

Unasema kwamba jinsi Mungu alivyokupokea kwa neema na mikono iliyonyooshwa ni kitu ambacho uko tayari kupiga usoni ili kurudisha matusi. Kwa hivyo ni wazi, mwandishi wa Waebrania anatumia maandishi haya kwa ufanisi sana kumfanya Mkristo afikirie mara mbili juu ya kupata unafuu wa muda kwa kurudi kwenye kifua cha jamii isiyoamini. Hii inatuleta, bila shaka, kwa Waebrania 6:1 hadi 8, ambayo ni, kama nilivyosema, pengine kifungu cha onyo kilichofanyiwa kazi zaidi na maarufu katika Waebrania.

Ni kama kituo cha dhoruba ya kitheolojia katika miduara fulani, na tutaifikia hivi punde. Waebrania 6:1 hadi 8 inafuata njia iliyonyooka kabisa ya mabishano. Katika Waebrania 6:1, mwandishi anapendekeza njia ya hatua ambayo anataka Wakristo wote wachukue.

Tukiacha nyuma basi kanuni za msingi za Kristo, na tubebwe hadi mwisho wa safari yetu. Kumbuka, hivyo ndivyo kizazi cha nyikani hakikufanya. Walisimama kwenye kizingiti kabla ya mwisho wa safari yao.

Mwandishi hataki hilo kwa Wakristo, kwa hiyo anasema, tusonge mbele hadi mwisho. Kusonga mbele katika njia ya kujitolea badala ya kurudi nyuma, kukengeuka, au kuliacha kanisa. Na anaunga mkono mwito huo wa kuchukua hatua kwa hoja kutoka kinyume chake.

Itakuwa na maana gani ikiwa hatutasisitiza? Je, ingemaanisha nini ikiwa hatungedumu katika imani ya Kikristo? Na kwa hivyo, tunasoma katika 6: 4-8, haiwezekani kuwaleta tena kwenye hatua ya kuanzia ya toba wale ambao wameangaziwa kwa uamuzi, ambao wameonja karama ya mbinguni na wameshiriki katika Roho Mtakatifu, na ambao wameonja neno jema la Mungu na nguvu za enzi inayokuja, na ambao huanguka tangu wamsulubishe Kristo upya ili kumdhuru hadharani na kumshikilia. Sasa, tunapaswa kutambua kwamba mwandishi hawawasilishi watu hawa dhahania kwa maana ya wale ambao wameokoka au wale

ambao wana sura ya kuwa wameokolewa lakini hawajaokoka au kujengwa yoyote kama hiyo. Nimesoma makala nyingi ambapo hilo ndilo swali.

Je, mwandishi anaelezea watu ambao wameokoka? Wacha niwe wa mbele hapa. Mwandishi wa Waebrania haongei juu ya wokovu kama ukweli wa sasa wakati wowote katika mahubiri. Tofauti na Waefeso, mwandishi wa Waebrania anazungumza tu juu ya wokovu katika suala la siku zijazo.

Malaika ni roho watumikao waliotumwa kwa niaba ya wale ambao wako karibu kuurithi wokovu katika 1:14 au pengine 1:13. Baadaye, kuelekea mwisho wa sura ya 9, Yesu, ambaye alikuja mara moja tu ili kushughulikia dhambi, atatokea mara ya pili kwa ajili ya wokovu wa wale wanaomngojea kwa hamu. Kwa hivyo, yote hayo ili kutupilia mbali, ningependa kuwaacha waandishi tofauti wa kimaandiko wawasilishe dhana hizi kwa masharti yao wenyewe. Na hivyo hata kuzungumza juu ya watu binafsi katika 6 :4-5 kama watu ambao wameokoka au hawajaokoka au wanaonekana wameokoka lakini hawajaokoka ni kutumia lugha ambayo mwandishi wa Waebrania haitumii kamwe.

Ni watu wanaosimama kwenye njia ya wokovu, kwa kadiri anavyohusika. Ni watu wanaotupilia mbali ukombozi ambao Mungu amewaandalia kwa sababu wanampiga Yesu makofi usoni. Je, anaziwasilishaje? Anawaonyesha badala yake kama wapokeaji wa mvua baada ya mvua ya zawadi na neema za Mwenyezi Mungu.

Anaonyesha watu hawa jinsi ingekuwa mbaya kushindwa, samahani, na kushindwa kuishi jibu la shukrani. Angalia tu Kiingereza, nadhani, kinawakilisha vile vile Kigiriki. Lakini katika Kigiriki, kuna kifungu shirikishi baada ya kifungu shirikishi kinachoelezea watu hawa kama hadhira inayopokea zawadi baada ya zawadi kutoka kwa Mungu.

Hizi si karama za kawaida, bali kuwa na mwonjo wa nguvu za wakati ujao na kushiriki katika Roho Mtakatifu na kile ulicho nacho. Na watu hawa wanageuka na kumshikilia Yesu kwa aibu hadharani, wakimsulubisha tena kwa maana kwa kusema na jirani zao, umesema kweli, umesema kweli. Yeye si mwana wa Mungu anayestahili kufa.

Yeye ni mhalifu tu ambaye alikufa msalabani na hastahili chochote zaidi kutoka kwangu. Jibu kama hilo lingekuwa baya sana. Kwa hiyo, anawasisitizia wasikilizaji kwamba ikiwa tutafanya jambo lolote isipokuwa kusonga mbele hadi mwisho wa safari yetu, kama asemavyo katika 6:1, tunaleta fedheha ya umma juu ya mfadhili wetu na kuonyesha dharau ya umma kwa zawadi zake za gharama kubwa.

Kwa hivyo, inapaswa kuwa jambo lisilofikirika kutoka kwa mtazamo wa kuwa na karama nyingi na kwa gharama kubwa kama hiyo kwa mtoaji, Yesu, ambaye alisulubiwa kwa niaba yetu, sio kuendelea katika uaminifu na uaminifu. Dhana ya kimsingi ya kitamaduni hapa, inayomshikilia mwandishi wa Waebrania kama vile maandishi ya Seneca au Diocritus , ni kwamba wale wanaowaheshimu wafadhili wao

ni watu wote wanaochukuliwa kuwa wanastahili kibali. Lakini wale wanaowatukana wafadhili wao hawatahesabiwa kuwa wanastahili upendeleo.

Kwa hivyo, mwandishi anadai kuwa haiwezekani kuwarudisha watu kama hao mahali pa kuanzia. Je, utamkaribiaje Mungu tena kwa mwanzo mpya baada ya kufurahia zawadi nyingi kutoka kwake, baraka hizo zisizo na shaka kutoka kwake? Baada ya hapo, alimtemea mate mwanawe kama wale wanaosema urafiki wa jirani yetu ni bora kuliko urafiki wa Mungu. Je, kuna kurudi kwa neema kutoka kwa hilo? Kisha mwandishi anaendelea katika 6, 7 hadi 8 kuunga mkono wito wake wa kuchukua hatua na kuunga mkono hoja hii kutoka kinyume na hoja kutoka kwa mfano, kutoka kwa kilimo.

Na kwa hiyo, twasoma, udongo unaokunywa mvua inayoendelea kunyesha juu yake na kuzaa mimea yenye manufaa kwa wale ambao ardhi inalimwa kwa niaba yao hupokea baraka kutoka kwa Mungu. Lakini ikizaa miiba na michongoma, itakuwa imethibitika kuwa haina thamani na iko karibu na kulaaniwa. Mwisho wake ni kuchomwa moto.

Sasa, bila shaka, kuna baadhi ya sauti za wazi za Agano la Kale katika mistari hii. Miiba na michongoma, kwa mfano, kuhusiana na laana, hukumbuka Mwanzo 3:17 hadi 18, ambapo baada ya kosa la mfano la Adamu na Hawa, ardhi imelaaniwa kwa sababu ya dhambi yao na itazaa miiba na michongoma na kufanyiwa kazi ili kuzaa kwa shida sana. Na upinzani wa baraka na laana katika muktadha wa lugha ya maagano, bila shaka, unakumbuka Kumbukumbu la Torati kwa ujumla wake, lakini hasa, Kumbukumbu la Torati 11:26 hadi 28.

Lakini pia tunapaswa kukumbuka kwamba lugha hii ya kilimo ina seti nyingine nzima ya sauti katika ulimwengu wa wasikilizaji wa kwanza. Resonances na muktadha wa kijamii wa usawa. Kilimo mara nyingi ni mahali pa kwenda kwa mlinganisho wa kutoa vizuri na kurudi vizuri.

Hivyo, katika Seneca, tunasoma idadi ya mifano. Hatuwachagui wale wanaostahili kupokea zawadi zetu. Hii ni, kwa njia, katika muktadha wa kuelezea kwake kwa nini karama mara nyingi hazizai matunda sahihi ya shukrani ambayo tunatarajia.

Ni kwa sababu hatuchagui wale wanaostahili kupokea zawadi zetu. Hatupandi mbegu kwenye udongo uliochakaa na usiozaa, lakini tunatoa au tuseme kutupa faida bila ubaguzi wowote. Kwa hivyo, tunarudisha kile tunachostahili.

Baadaye katika andiko hili, tunapaswa kuchukua tahadhari ya kuchagua wale ambao tungewapa faida kwa vile hata mkulima hafungi mbegu zake mchangani. Na tena, anapohimiza watoaji kuchukua hatari kwa mpokeaji anayewezekana, sio kungojea uthibitisho, lakini kutafuta tu ishara chache nzuri na kuhatarisha, anaandika, hatungojei kamwe uhakika kamili kuhusu kama mpokeaji atathibitisha kushukuru

kwa kuwa ugunduzi wa ukweli ni mgumu. Lakini tunafuata njia ambayo ukweli unaowezekeka unaonyesha.

Biashara yote ya maisha inaendelea kwa njia hii. Ni hivi tunapanda. Nani atamuahidi mpanzi mavuno? Na katika muktadha wa kumtaka mtoaji aendelee kutoa hata kwa mtu ambaye bado hajaonyesha kushukuru, anaandika, mkulima atapoteza kila alichonacho, samahani, kila alichopanda ikiwa atamaliza kazi yake kwa kuweka mbegu.

Ni baada ya huduma nyingi tu kwamba mazao huletwa kwa mavuno yao. Hakuna kitu ambacho hakihimizwi na kulima mara kwa mara kutoka siku ya kwanza hadi ya mwisho kufikia hatua ya matunda. Katika kesi ya faida, sheria hiyo hiyo inashikilia.

Mtu anaweza pia kupata maoni sawa katika maandishi ya Kiyahudi, kama vile sentensi za vifaa vya uwongo. Usimtendee mema mtu mbaya, na ni kama kupanda mbegu baharini. Hata tukirudi nyuma kwenye Wimbo wa Shamba la Mzabibu katika Isaya 5:1 hadi 7, tunaona mengi ya mienendo hii ikifanya kazi.

Malalamiko ya mwenye kupanda shamba la mizabibu ni kwamba hutoa baada ya utunzaji wake wote, baada ya kuweka mizabibu na kuifunga na kujenga ua na kujenga mnara na kazi hii yote ya kuilima, hutoa zabibu kali badala ya zabibu ambazo ni muhimu na nzuri. Na Mungu anasema hivi ndivyo Israeli walivyokuwa. Nilitoa yote, niliwapa Israeli wasiwasi huu wote. Napata nini? Badala ya haki, kilio.

Kwa hiyo, tukirudi basi kwa Waebrania 6:7 hadi 8, tunaona katika mlinganisho huu aina fulani ya rejea ya Waebrania 6, 4 hadi 6. Wapokeaji hawa, samahani, Wakristo hawa wamekuwa wapokeaji wa kuoga baada ya mvua ya baraka. Utawala wa kibali wa Mungu umewashukia tena na tena. Sasa, ikiwa watazaa mimea yenye manufaa kwa ajili ya wale ambao Mungu alikuwa akiwalimbia, watabarikiwa.

Lakini ikiwa wanachofanya ni kuzaa miiba na miiba ili kuchoma mbavu za Mungu aliyewanufaisha, wanachoweza kutumainia ni laana tu. Jambo la kufurahisha ni kwamba katika aya inayofuata, tunapata kwamba aina ya matunda tunayopaswa kuzaa ni matunda ambayo yanawanufaisha dada na kaka zetu katika Kristo, hivyo kuwawezesha kudumu katika uaminifu kwa mlinzi wao wa kimungu. Kwa hiyo, kwa njia ya kurejea, hoja katika kifungu hiki ni ya kwanza, mwandishi anapendekeza mwendo wa hoja.

Hebu tuendelee kusonga mbele hadi mwisho, tukimjibu Mungu kwa uaminifu usio na kikomo, uaminifu, na shukrani. 6:4 hadi 8, kwa sababu kwa kweli hatuwezi kufanya jambo lingine lolote ikiwa sisi, katika hatua hii, tunamwacha Mungu na kuwaambia jirani zetu, majirani zetu wasio Wakristo, umesema kweli; Urafiki wa Kristo haufai kitu kinachonigharimu kuutunza. Kisha tumefanya jambo baya sana na tumebadilisha upendeleo wa Mungu kwa kitu kingine isipokuwa matarajio ya ghadhabu mwishoni.

Kisha, aya ifuatayo, 6:9 hadi 12, inathibitisha wasikilizaji kadiri walivyopaswa kuakisi udongo mzuri. Wameonyeshana upendo na kufanyiana mema. Kumbuka 10, 32 hadi 34, hata wakati baadhi ya idadi yao walikuwa gerezani, walikwenda kwao.

Walitia moyo kuhatarisha vichwa vyao ili kutoa kitia-moyo na usaidizi wa kimwili kwa Wakristo ambao jamii ililenga zaidi kuwaaibisha. Kwa hivyo swali linalowakabili hadhira hapa ni je, wataendelea kuwa wanufaika wa aina gani? Msingi au heshima? Kutokuwa na shukrani au kuaminika? Je, watathibitika kuwa udongo wenye kuzaa na hivyo kupokea zawadi kubwa zaidi ambazo bado zitakuja wakiwa wapokeaji wanaofaa wa kibali cha Mungu chenye kuendelea? Au je, yatathibitika kuwa udongo mbaya mwishowe, ambao hutokeza itikio lisilopendeza na hata lenye kuumiza? Sasa, nilisema kwamba kifungu hiki ni kama kitovu cha mjadala wa kitheolojia, hasa kuhusu mada za dhambi isiyoweza kusamehewa na usalama wa milele. Kwa vyovyote vile, unaweza kushindana na maandishi haya.

Kwa hivyo, katika idadi kadhaa, katika nakala nyingi na maoni, naona kwamba hapa ndipo swali linalenga. Je, kifungu kinabainisha dhambi isiyoweza kusamehewa kweli, kitendo ambacho baada yake hakuna wakati ujao na Mungu? Kwa upande mwingine, kwa wale wanaoshikilia usalama wa milele, swali ni, je, tunasagaje andiko hili ili lilingane na mafundisho yetu kwa vile linaonekana kupendekeza kwamba mtu anaweza kupoteza wokovu wake? Sasa, kwa namna fulani tayari tumeshughulikia sehemu ya mwisho ya hilo kwa sababu hata kuuliza swali la kupoteza wokovu wa mtu kwa mwandishi wa Waebrania ina maana kwamba utachukua matumizi ya Waefeso ya lugha ya wokovu na kusisitiza kwamba mwandishi wa Waebrania anazungumza kwa maneno hayo wakati yeye hasemi hivyo. Walakini, ninachoona kuwa muhimu sana juu ya asili ya kitamaduni hapa ni kwamba inatuongoza kusema, hey, maswali yote mawili sio sawa.

Hoja zote mbili zinakiuka maadili ya neema. Huenda tayari umeshapata kutoka kwenye mhadhara namba tatu, lakini wacha niweke wazi ukweli kwamba kuna sheria zinazokinzana zinazotawala watoaji na wapokeaji. Seneca karibu afurahie kitendawili cha kusema mtoaji anapaswa kufikiria hivi, lakini mpokeaji anapaswa kufikiria kinyume kabisa.

Kwa hiyo, kwa mfano, yule, mtoaji, anapaswa kufundishwa kutoweka rekodi ya kiasi kilichotolewa. Nyingine, mpokeaji, kujisikia kuwa na deni kwa zaidi ya kiasi. Katika kesi ya faida, anaandika, hii ni sheria ya kisheria kwa wale wawili wanaohusika.

Yule, mtoaji, anapaswa kusahau mara moja kwamba alipewa. Mwingine, mpokeaji, asisahau kamwe kwamba ilipokelewa. Anasema, mtoaji wa faida ashike ulimi wake.

Kwa hivyo, kama mtoaji, sipaswi kamwe kusema, ndio, nilisaidia fulani na fulani. Acha mpokeaji azungumze ili kutoa ushahidi wa ukarimu wa mtoaji. Mwishoni mwa kitabu

chake, anaandika, unajua, wakati mpokeaji ametafuta nafasi fulani ya kurejesha lakini hajakapata tukio hilo kwa sababu ya rasilimali nyingi za juu za mtoaji, yule, mtoaji, anapaswa kuzingatia kwamba tayari amepokea kurudi kwa faida yake kwa sababu mteja amekuwa macho sana, bila kufanikiwa.

Wakati mwingine, mpokeaji, anapaswa kujua kwamba hajairudisha. Mtoaji anapaswa kumwachilia mwingine huku mpokeaji akijihisi amefungwa. Sasa, katika mazingira ya aina hii, ni wazi kwa kweli huwezi kushikilia upande mwingine.

Kwa mtoaji kudhani kile anachopaswa kufanya kungesababisha ubaya. Kweli, sio lazima nirudishe faida hii kwa sababu mtoaji, ikiwa atakuwa mtukufu, hatakiwi kukumbuka. Mara tu unapofikiria juu ya hilo, umeharibu ubora wote wa uhusiano.

Kwa hivyo, ni kwa mabishano mengi juu ya usalama wa ndani, kwa mfano, mara tu tunaposema, sawa, unajua, hakuna kitu tunaweza kufanya hivyo mtoaji mkarimu kama Mungu atasababisha mtoaji mkarimu kama Mungu kurudisha kile alichopewa. Kwa kufanya hivyo, tumefanya jambo lisilo la karne ya kwanza, jambo ambalo halingefikiriwa na mtu yeyote wa karne ya kwanza. Tumesema, mimi, mpokeaji, nitachukua hatua juu ya kile ambacho mtoaji anapaswa kufanya.

Mpokeaji wa upendeleo wa karne ya kwanza anajua, vema, kile ambacho mtoaji anapaswa kufanya, lakini mpokeaji wa upendeleo wa karne ya kwanza anajua kwamba anahitaji kuweka pua yake katika biashara yake au biashara yake ya kuitikia vizuri na kujibu kwa neema na hata kubali neema. Kwa hiyo, kuna hatari kubwa huko. Lakini kuna hatari nyingine upande wa pili, upande wa dhambi isiyoweza kusamehewa, na kutumia kifungu hiki kusema, naam, iko pale, na tunapaswa kuwa waangalifu tusifanye kwa sababu kuna kitu tunaweza kufanya ambacho kitamfanya Mungu atusamehe kamwe.

Hiyo ni kudhania kuwa, kwa kweli, mtoaji hana uhuru wa kutoa kila wakati na kwamba ukarimu wa mtoaji unaweza kushinda kushindwa kwa mteja kushukuru. Kurudi Seneca, mara ya mwisho, naahidi, anatoa ushauri huu kwa watoaji, yaani kuiga miungu. Kwa kweli, inatubidi kuwa waangalifu wakati mwingi na kuwapa watu ambao tunajua kuwa waadilifu, lakini jamani, miungu inatuonyesha jinsi ya kutoa kikamilifu.

Wanatoa bila mawazo yoyote, hata ya fadhila ya mtoaji, pole, fadhila ya mpokeaji. Utoaji wao ni mkamilifu sana, hauna vikwazo. Kwa hiyo, ingawa wapokeaji wa upendeleo wanafundishwa kutokosa kamwe kurudisha shukrani, kwa kuwa kutokuwa na shukrani kunapaswa kutazamiwa kumtenga mtu katika upendeleo wote wa wakati ujao, watoaji wanafundishwa kufikiri tofauti.

Kwa hivyo, Seneca anaandika, ingawa tunapaswa kuwa waangalifu kutoa faida kwa upendeleo kwa wale ambao wanaweza kujibu kwa shukrani, kuna faida kadhaa

ambazo tutatoa hata kama tunatazamia matokeo mabaya kutoka kwao, na tutawapa faida wale ambao sio tu tunafikiria watakuwa lakini wamejulikana kuwa wasio na shukrani. Hivyo na hivyo hajanilipa kwa shukrani. Nifanye nini? Seneca anasema, fanya kama miungu inavyofanya.

Wanaanza kuwapa faida wale wasiowajua na wanaendelea kuwapa wale wasio na shukrani. Tuwaige. Tutoe, hata kama zawadi zetu nyingi zimetolewa bure, tuwape hata wale ambao tumepata hasara mikononi mwao.

Mtu asiposhukuru, hata kwa huyo mtu nitampa faida ya pili na hata mkulima mzuri anavyoshinda utasa wa ardhi kwa matunzo na kulima, mimi nitakuwa mshindi. Sio uthibitisho wa roho tukufu kutoa faida na kuipoteza. Uthibitisho wa roho nzuri ni kupoteza na bado kutoa.

Sasa , kama nilivyosema hapo awali, watoaji na wapokeaji wanajua pande zote mbili za mazungumzo haya. Wako katika mitazamo miwili tofauti sana, lakini kwa sehemu kubwa, wanaonekana kuwa na uwezo wa kuheshimu ni mtazamo gani unapaswa kutumika kwao katika hali yoyote. Mpokeaji hachukui ukweli kwamba watoaji wanapaswa kuwa wakarimu bila kujali.

Watoaji hawategemei ukweli kwamba wapokeaji wanapaswa kurejesha pesa fulani. Na kwa hivyo, ningependekeza nafasi hizi za kitheolojia zote mbili zivuke mstari ambao msikilizaji wa karne ya kwanza wa maandishi haya angejua haipaswi kuvuka. Fundisho la usalama wa milele huvuka mipaka kwa kuwafundisha wapokeaji, hata ikiwa bila kukusudia, kudhania kile ambacho mtoaji atafanya badala ya kuwaelekeza wapokeaji kile wanachopaswa kufanya ili kuitikia kwa kufaa zawadi hizo za ajabu.

Wazo la dhambi isiyoweza kusamehewa au kupoteza wokovu kwa njia isiyoweza kurekebisha huvuka mipaka kwa kudhania kile ambacho mtoaji hatafanya na, mara nyingi, kutoa shauri mbaya ipasavyo. Kwa kumalizia, ningependa kukusisitiza kwamba jambo kuu, la msingi katika ulimwengu wa maandishi wa Agano Jipya ni hili. Neema lazima ijibu neema.

Upendeleo lazima uelekeze kwenye shukrani na mwitikio wa shukrani. Msingi huu wa kitamaduni, naamini, unatoa ufunguo wa kushikilia pamoja matamko katika Agano Jipya kuhusu neema ya Mungu na kile ambacho Mungu ametoa pamoja na maagizo katika Agano Jipya kuhusu jinsi Mkristo anavyopaswa kuishi kwa kuitikia, katika kifungo kisichoweza kuvunjika. Ndiyo kusema, ikiwa tunakumbuka neema ya Mungu katika muktadha wa ngoma ya neema, tunaweza kuanza kupata maono haya ya jinsi Mungu anavyofanya kazi ili kutubadilisha.

Yeye hukutana nasi kama wenye dhambi, lakini hutupatia kibali chake. Upatanisho, urejesho, na hata kufanywa wana katika familia ya Mungu kama wana na binti za Mungu kwa msingi wa upatanishi wa Yesu kwa niaba yetu. Kumiminika huku kwa

upendo kwa ajabu na onyesho hili la ajabu la ukarimu huamsha shukrani na upendo kwa kurudi katika moyo wa mfuasi ambaye anaenda kuthibitisha kuwa, kwa kweli, mfuasi ambaye anapokea neema, ambaye anapokea neema vizuri.

Na kwa hivyo, maisha yangu kama mfuasi ni tofauti ghafla kwa sababu nguvu ya kuendesha ni jinsi gani ninaishi kwa ajili yake? Je, nitamrudishiaje Mungu heshima inayolingana na ukarimu wake, uaminifu unaolingana na upendo wake, huduma inayolingana na zawadi yake? Sasa, bila shaka, haitafanana kamwe, lakini hiyo ndiyo hoja nzima. Ninaishi maisha yangu yote kwa ajili yake kwa sababu, kwa maneno ya wimbo huo, upendo wa ajabu sana, wa kiungu, unadai maisha yangu, nafsi yangu, yote yangu. Au kurejea andiko hilo kutoka kwa Paulo katika 2 Wakorintho 5:15, alikufa kwa ajili ya wote, Kristo alikufa kwa ajili ya wote, ili wale wanaoishi wasiishi tena kwa ajili yao wenyewe, bali kwa ajili yake yeye ambaye alikufa na kufufuka kwa ajili yao.

Kuna kifungu ambacho hakijaingia kwenye barabara ya Warumi. Vema, haiwezekani kwa sababu inatoka kwa 2 Wakorintho, lakini ninaamini hilo ni jiwe la msingi la kutengenezea barabara ya theolojia ya Pauline na ufuasi. Paulo mwenyewe anajua jibu hilo anapoandika katika Wagalatia; si mimi tena ninayeishi, bali Kristo anaishi ndani yangu.

Ninachoishi sasa katika mwili ni kwamba ninaishi kwa kumwamini Mwana wa Mungu. Na kwa hivyo, anaelewa jinsi uzoefu wa neema ya Mungu, ambayo hataiweka kando, jinsi uzoefu wa neema ya Mungu unavyomgusa na inapaswa kumuathiri. Hataishi tena kwa ajili yake mwenyewe bali kwa ajili ya Yesu.

Na anatupa changamoto sisi kama wanafunzi tusiishi tena kwa ajili yetu wenyewe bali kwa ajili ya yeye aliyekufa kwa ajili yetu, hasa kwa sababu alikufa kwa ajili yetu. Na kumiminiwa huko kwa neema kunastahili maisha badala yake.